

Arrest

nr. 193 919 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X die *loco* advocaat X verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo werd immers geoordeeld dat zijn problemen, omwille van zijn politieke activisme in het verleden, lokaal van aard zijn én dat het daarnaast weinig aannemelijk is dat hij, op basis van zijn politiek profiel, in geval van terugkeer nog actief zou opgespoord worden. Voorts werden zijn bezwaren tegen een eventuele inlijving door het reguliere Oekraïense leger verworpen, aangezien zijn zogenaamde gewetensbezwaren niet fundamenteel en diepgeworteld bleken te zijn. Ten slotte werd uitgebreid beargumenteerd dat hij zich aan eventuele problemen

zou kunnen onttrekken door zich buiten zijn herkomstregio te vestigen. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. X van 1 september 2016.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Verzoeker verklaart dat het militair commissariaat nog meerdere pogingen zou ondernomen hebben om hem alsnog in te lijven bij het reguliere leger, hetgeen moet blijken uit oproepingen op zijn naam die hij neerlegt. Daarnaast zou zijn echtgenote herhaaldelijk gebeld zijn door onbekenden. Ze maakte daarom een klacht aanhangig bij de politie, maar het daaropvolgende politieonderzoek werd inmiddels afgerond, klaarblijkelijk zonder dat één of meerdere verdachten werden gelokaliseerd en nadien opgepakt.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: twee oproepingen vanwege het militair commissariaat, de registratie van de klacht die zijn echtgenote bij de politie aanhangig maakte, twee enveloppes en een schrijven van zijn Belgische advocaat, waarin deze laatste de nieuwe elementen voor onderhavige aanvraag toelicht en hierbij een aantal artikels toevoegt.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker poneert dat door de commissaris-generaal geen onderzoek werd verricht naar de authenticiteit van de voorgelegde documenten zodat nergens uit blijkt dat deze documenten mogelijks vervalsingen zouden zijn of via corruptie zouden zijn bekomen. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals ook blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent zijn mobilisatie gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de belangrijke de-escalatie van het conflict in Oost-Oekraïne, de veranderende houding van de Oekraïense overheid tegenover mobilisatie en de professionalisering van het Oekraïense leger. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de problemen die zijn echtgenote het voorbije jaar (2016) zou gekend hebben weinig aannemelijk zijn. De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan de verweernota waaruit onmiskenbaar blijkt dat in verzoekers herkomstland een hoge mate van corruptie bestaat, waardoor dergelijke documenten makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Verzoeker wenst op te merken dat zijn echtgenote hem voorheen niet alles vertelde om hem niet ongerust te maken en om deze reden vertelde zij aan verzoeker dat zij geen telefoons meer kreeg, terwijl de dreigtelefoons gewoon doorgingen. Met een dergelijke argumentatie weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling dat de problemen die zijn echtgenote het voorbije jaar (2016) zou gekend hebben weinig aannemelijk zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw argumenten aanhaalt die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht, omtrent het intern vluchtalternatief en het feit dat de Oekraïense autoriteiten wel degelijk bereid zijn om dienstweigeraars op disproportionele wijze te bestraffen en te vervolgen, verwijst de Raad in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 1 september 2016, werd vastgesteld, met name:

"(...)

2.2.3.2. Naast de vaststelling dat de bemerkingen van verzoekende partij over de burgemeester van Alexandriya blote beweringen betreffen die niet met objectieve informatie worden onderbouwd, wijst de Raad erop dat voormeld betoog niet de minste afbreuk doet aan navolgende motivering van verwerende partij: "Uw vrouw woont sinds november 2014 bij haar vader in Alexandriya (CGVS 1, p.4) en zij werkt nog steeds op haar oude werkplaats. (CGVS 2, p.7) Blijkens uw verklaringen zouden alvast medewerkers van de autoriteiten haar op deze plaatsen hebben bezocht. (CGVS 2, p.12, 14) De vaststelling dat uw echtgenote desondanks niet benaderd is door (mede)standers van) uw belagers alsook het feit dat zij nog steeds in Alexandriya verblijft en werkt ondanks de vermeende bedreigingen aan het adres van uw gezin zijn zaken die erop wijzen dat uw belagers niet actief naar u op zoek zijn." Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat het loutere feit dat er in elke stad nationalistische zijn niet zonder meer wil zeggen dat verzoekende partij ook daar gevisieerd zou worden. Ten slotte brengt verzoekende partij geen praktische problemen bij om zich mogelijks elders in Oekraïne te vestigen en oordeelt de Raad uit wat voorafgaat en rekening houdende met de beroepsloopbaan van verzoekende partij en haar echtgenote en de ingenieursopleiding van verzoekende partij dat zij, indien zij dit mocht nodig achten, over een vestigingsalternatief in haar land van herkomst beschikt.

(...)

2.2.5.2. De Raad stelt echter vooreerst vast dat in het artikel van *The Guardian* niet wordt aangeduid volgens welke kwalificatie en welke artikelen van de Oekraïense strafwet de journalist om reden van de door hem gepleegde feiten een mogelijke strafmaat riskeert tot 15 jaar gevangenisstraf. Bovendien wordt verder in het zelfde artikel nog steeds gewezen op een strafmaat van maximaal vijf jaar gevangenisstraf voor dienstweigeraars. Verzoekende partij toont dan ook met de door haar bijgebrachte krantenartikels niet aan dat de maximale strafmaat van vijf jaar voor dienstweigering bij mobilisatie voorzien bij artikel 336 van de Oekraïense strafwet (administratief dossier, stuk 14, deel 3, "COI Focus, Ukraine, Mobilisation partielle 2015, insoumission", p. 3) zou zijn gewijzigd. De Raad oordeelt dat een maximale strafmaat van vijf jaar gevangenisstraf voor dienstweigering, die zich verhoudt tot een mogelijk sneuvelen in de strijd, hoegenaamd niet als disproportioneel kan worden beschouwd. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind."

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking. Verzoekende partij verwijst naar de verschillende stukken die zij heeft ingediend, met name twee oproepingen vanwege het militair commissariaat, de registratie van de klacht die haar echtgenote bij de politie aanhangig maakte, twee enveloppes en een schrijven van haar Belgische advocaat. Verzoekende partij wijst erop dat vooral de oproepingen zeer belangrijk zijn en haar verklaringen bevestigen en de informatie van het Commissariaat-generaal weerleggen. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar de middelen in haar verzoekschrift.

Verzoekende partij verwijst zeer algemeen naar de door haar in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag neergelegde documenten en volhardt in de bewijswaarde ervan, doch zij ontkracht, noch weerlegt de grond in de beschikking waar met betrekking tot die stukken als volgt wordt vastgesteld: *"Verzoeker poneert dat door de commissaris-generaal geen onderzoek werd verricht naar de authenticiteit van de voorgelegde documenten zodat nergens uit blijkt dat deze documenten mogelijks vervalsingen zouden zijn of via corruptie zouden zijn bekomen. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de*

aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals ook blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent zijn mobilisatie gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt met betrekking tot de belangrijke de-escalatie van het conflict in Oost-Oekraïne, de veranderende houding van de Oekraïense overheid tegenover mobilisatie en de professionalisering van het Oekraïense leger. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de problemen die zijn echtgenote het voorbije jaar (2016) zou gekend hebben weinig aannemelijk zijn. De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan de verweernota waaruit onmiskenbaar blijkt dat in verzoekers herkomstland een hoge mate van corruptie bestaat, waardoor dergelijke documenten makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.”

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar de middelen in haar verzoekschrift en de algemene stelling dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking, zonder dat zij echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 17 juli 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS